

De Carnavalist

Mijn hoofd klopt en bonst. Het is Carnaval. Ik drink teveel bier. De Classics spelen te hard. Onze groep staat met twintig man bij de paal. Het bier moet dus ook met bladen van twintig, of je het vorige glas nu op hebt of niet. Een gesprek kan nauwelijks nog worden gevoerd vanwege de harde muziek.

Ineens komt er een flard in mijn richting: “ga je mee dansen?” We storten ons in het gewoel. De ruimte om te dansen is nihil. De Classics spelen vooral dansmuziek dus daar wordt dan maar aan gehoorzaamd. Soms laten ze zich verleiden tot een polonaise, dan is het hek van de dam. De sliert wringt zich door gaatjes, die er eerst niet waren. De ventilator aan het plafond draait gelukkig op volle toeren, dat scheelt. Toch is de rook om te snijden. Ik moet vaak hoesten. De polonaise eindigt abrupt. Vlug terug naar het middelpunt, de paal, om de dorst te lessen.

Als de muziek weer aanzwelt, springt de prins op een tafel om het gekkenhuis aan te moedigen. Even later wordt hij met zijn prinses op de schouders genomen en door de hossende massa gevoerd. Ze proberen vrolijk te kijken maar ze zijn daar toch niet echt blij mee. Opgelucht landen ze weer op de grond en krijgen een glas bier. In plaats van een echt gesprek worden glimlachjes en grijnzen uitgewisseld. Het plezier is groot. Alweer een flard in mijn oor: “na afloop koffie drinken bij de prins”. Ik knik, neem een slok bier, een dropje en vermaak me best.

Nadat veel glazen zijn geslagen, houdt de muziek op. Onze groep begeeft zich te voet naar de prins. De koffie en broodjes smaken goed en er wordt druk gepraat. Iedereen is tevreden over het orkest en heeft zich best vermaakt. Twee uur te laat begint men toch maar naar huis te gaan. De weg naar huis is lang, donker en koud. Eindelijk lig ik op bed. Mijn hoofd klopt en bonst. Maar mijn bed staat gelukkig stil.

Peter Masee